

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τὸ φράγκα εἶναι μόνον,
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρα—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Τοῦ Μαΐου δεκαέξη,
κάτι λέν πῶς θὰ μᾶς φέξη.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιά κι' ἐννακίσα,
νέα πλάσις' στὰ νέφη πετώσα.

Ὀγδόντα πέντε μετρῶ καὶ χίλια,
πολλὴ κουβέντα γιὰ τὰ σταφύλια.

Ἐν μέσῳ τύσης πλήξεως διάταγμα τῆς λήξεως.

Ἀφοῦ κι' ἡ Συμπολίτευσις σὰν πρῶτα δὲν ὀργᾷ
καὶ ξαπλωμένη τραγουδεῖ τὰ ζῶα μου τάργᾳ,
κι' ἡ μελζονες κι' ἐλάσσονες ἀφίνουν τὰ γεινάτια,
κι' αὐταῖς μαριόλαις δὲν μιλοῦν,
καὶ μὲ χασμούρημα σφαλοῦν
ταῦτιά των καὶ τὰ μάτια.

Ἀφοῦ σὲ τούτους τοὺς καιροὺς, ποῦ κρίσιμοι περνοῦν,
κρίσις δὲν ἐπιτρέπεται σὲ κράτος σωφρονοῦν,
κι' ἂν ὁ Κορφιάτης θύμωνε καὶ τῶκοβε κουμποῦρι
κι' ὀριστικῶς μᾶς ἄφινε μαζὶ μὲ τὸν Βουδούρη,
βεβαίως βλάβη σοβαρὰ γι' αὐτὸ θὰ μᾶς ἡπεῖλει,
κι' ἅμᾶν' στὸν Κόντε θά'λεγαν, κι' ἅμᾶν' στὸν κὺρ Βασίλη.

Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν γίνεται Βουλὴ χωρὶς κουβέντα
καὶ πλησιάζει κι' ὁ καιρὸς τῶν κυνικῶν καυσῶνων,
κι' ἀφοῦ συχνὰ τὴν ἀπειλοῦν μὲ προνουτσιαμέντα
στρατοὶ καὶ στόλ' ὑπάρχοντες' στὴν φαντασίαν μόνον.

Ἐπειδὴ καὶ' στὰ κρασιὰ δὲν εὐρέθη σωτηρία
κι' ἔμειναν κι' αὐτὰ' στὰ κράα,
οἱ δὲ Δῆμοι Κοτυλαίων καὶ Κυμαίων, ποῦ πεινοῦν
καὶ πολὺ κακὰ περνοῦν,
γράφουν τῶρα' στὸν Μπαλάφα, γράφουν καὶ' στὸν Στεφανίδη
πῶς ἡ πείνα θὰ τοὺς κάνη νὰ προσφύγουν' στὸ σανίδι.

Ἀφοῦ κηρύττουν κήρυκες σὲ κάθε τενεκὲ
πῶς ἀπαρτίαι γίνονται ψευδεῖς κι' εἰκονικαί,
ἀφοῦ δουλειὰ δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνη στανικῶς,
γι' αὐτὰ χωρὶς νὰ δώσωμεν τῶν συμβαινόντων νύξιν,
κατὰ θεσμοὺς εἰκονικοὺς κι' ἐμεῖς εἰκονικῶς
μιας Βουλῆς εἰκονικῆς κηρύττομεν τὴν λήξιν.

Κι' ἓνας παπᾶς εἰκονικὸς ἄς' πῃ μὲ πετραχήλι:
εἶθε νὰ μένουν ἄλαλα τῶν ἀσεβῶν τὰ χεῖλη,
ποῦ βουλευτὰς εἰκονικοὺς δὲν ψάλλουν' στὸν αἰῶνα,
πλασμένους καθ' ὁμοίωσιν ἡμῶν καὶ κατ' εἰκόνα.